

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. november 20. és 2019. december 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2019. december 11. napján kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. július 10. napján kelt 20.Fk.775/2017/265. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlott a terhére rótt 3 rendbeli testi sértés vétségéből [Btk. 164.§ (1), (2) bekezdés] 1 rendbelit társtettesként követett el.

I.r. vádlott szabadságvesztését 8 (nyolc) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

II.r. vádlott szabadságvesztését 1 (egy) év 10 (tíz) hónapra enyhíti, a végrehajtási fokozatot fiatakorúak fogházában állapítja meg.

I.r. vádlott helyesen 2016. március 24. napjától 2016. március 26. napjáig őrizetben, 2016. március 26. napjától 2017. február 26. napjáig előzetes letartóztatásban, 2017. február 27. napjától 2017. március 2. napjáig házi őrizetben, 2017. március 3. napjától 2018. február 7. napjáig ismételten előzetes letartóztatásban volt, 2018. február 8. napjától más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetést töltött.

II.r. vádlott helyesen 2018. január 20. napjától 2018. július 5. napjáig előzetes letartóztatásban volt, 2018. július 6. napjától 2019. április 8. napjáig bűnügyi felügyelet alatt állt, 2019. április 9. napjától más ügyben jogerős szabadságvesztést tölt.

I.r. vádlott esetében helyesen az általa előzetes fogvatartásban és 2017. február 27. napjától 2017. március 2. napjáig házi őrizetben töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás, illetve öt nap házi őrizetben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

II.r. vádlott esetében helyesen az előzetes fogvatartásban és a 2018. július 6. napjától 2018. október 18. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe akként számítja be, hogy egy napi előzetes fogvatartás, illetve három nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részében az ítélet meghozatalának alapját képező tárgyalások felsorolásából a 2019. június 14. napját mellőzi.

I.r. vádlott által 2019. július 31. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 28.290 (huszonnyolcezer-kettőszázkilencven) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék 2019. július 10. napján kihirdetett 20.Fk.775/2017/265. számú ítéletével I.r. vádlottat 1 rb. emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés e/, f/ pont], 3 rb. hivatalos személy elleni erőszak büntette [Btk. 310.§ (1) bekezdés a/pont] és 3 rb. testi sértés vétsége [Btk. 164.§ (1), (2) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 10 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy az I.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és 2017. február 25. napjától 2017. március 2. napjáig házi őrizetben (bünygyi felügyeletben) töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás, illetve öt napi házi őrizet (bünygyi felügyelet) egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A beszámítás után fennmaradó előzetes fogvatartás, illetve házi őrizet (bünygyi felügyelet) tartamát egy napi szabadságvesztésként rendelte beszámítani.

II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés e/ pont] miatt 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fiataikorúak börtönében rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a II.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és 2018. július 6. napjától 2018. október 18. napjáig bünygyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás, illetve négy nap bünygyi felügyeletben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A beszámítás után fennmaradó előzetes fogvatartás, illetve bünygyi felügyelet tartamát egy napi szabadságvesztésként rendelte beszámítani.

Döntött az eljárás során lefoglalt bűnjeleknek a lefoglalás megszüntetése mellett részben az I.r. vádlott, II.r. vádlott, sértettl, tanúl és BV intézetl részére történő kiadásáról, részben az iratok között történő kezeléséről, részben megsemmisítésük elrendeléséről.

Kötelezte továbbá az eljárás során felmerült bünygyi költségből az I.r. vádlottat 1.270.514 forint, a II.r. vádlottat 1.161.969 forint bünygyi költség megfizetésére az állam részére, míg a fennmaradó 1.384.732 forint vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

A 2019. július 10. napján megtartott tárgyaláson az ítélet ellen az ügyész fellebbezést jelentett be az I.r. és II.r. vádlottak terhére anyagi jogszabálysértés miatt, a kiszabott szabadságvesztés tartamának növelése érdekében.

I.r. vádlott felmentésért, védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

II.r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítéséért fellebbezett.

A Fővárosi Főügyészség 2019. július 10. napján kelt és 2019. július 12. napján érkezett írásbeli beadványában megismételte a tárgyaláson előterjesztett fellebbezését, a vádlottak terhére anyagi jogszabálysértés miatt, súlyosítás végett, a kiszabott szabadságvesztés tartamának növelése érdekében fellebbezett, arra hivatkozással, hogy a vádlottakkal szemben a kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzottan enyhe, súlytalan, ezért velük szemben olyan büntetés kiszabása indokolt, mely kellő visszatartó erővel bír. A generális és a speciális prevenció érvényre juttatása a büntetési célok - különösen a további bűncselekmények elkövetésétől való visszatartó erő - elérése, a vádlottakkal szemben hosszabb tartamú, a középértéket megközelítő szabadságvesztés kiszabását indokolja.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2019. augusztus 22. napján kelt BF.556/2017/18. szám alatti átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat, köztük a fiatakorúakra vonatkozó speciális eljárási rendelkezéseket betartotta, a tényállást megfelelő körben, kellő alapossggal felderítette. A rendelkezésre álló bizonyítékokat összegyűjtötte, irathűen bemutatta, okszerűen értékelte és erről a tevékenységéről részletesen számot is adott. A felmentését célzó fellebbezések a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, ami azonban a tényálláshoz kötöttség folytán nem vezethet eredményre, mert a tényállás megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a terükre megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes.

A büntetést befolyásoló körülményeket hiánytalanul számba vette az elsőfokú bíróság, ez csak annyiban szorul korrekcióra, hogy az I.r. vádlottnál a büntetlenség helyett a fiatal felnőttkor értékelendő enyhítő körülményként.

A bűnösségi körülmények értékelése azonban nem azok súlyának megfelelően történt. Az I.r. vádlottnál a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés súlytalan, nem tükrözi a bűncselekmény-sorozat tárgyi súlyát és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességet, következésképpen nem alkalmas a büntetési célok elérésére.

A II.r. vádlottnál a terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlya, annak kísérleti szakban való megrekedésére és a II.r. vádlott bűnsegédi bűnrészességére figyelemmel nem jelentős, ám a vele szemben egymást érő büntetőeljárások a társadalmi normákkal való konok szembehelyezkedést mutatnak. Vele szemben az egyéni prevenciók célok megvalósulása lényegesen súlyosabb, a büntetési tételkeret középértékét jobban közelítő főbüntetés kiszabását indokolják.

Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező döntéseket nagyrészt törvényesnek tartotta, csak a vádlottak előzetes fogvatartására vonatkozó adatoknak, illetve a II.r. vádlottnál a letartóztatásban töltött idő beszámításának a kijavítása szükséges, mivel az I.r. vádlott 2017. február 25. napjától március 2. napjáig volt házi őrizetben, míg a II.r. vádlott 2018. július 6. napjától állt bűnügyi felügyelet alatt és nála 2018. július 6. napjától 2019. április 8. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt kell a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606.§ (1) és (4) bekezdése alapján változtassa meg, a I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést lényeges tartamban súlyosítsa, javítsa ki a vádlottak előzetes fogvatartására vonatkozó adatokat és II.r. vádlottnál a 2018. július 6. napjától 2019. április 8. napjáig bűnügyi

felügyeletben töltött időt számítsa be a kiszabott szabadságvesztés tartamába, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

I.r. vádlott védője 2019. november 5. napján kelt fellebbezés indokolásában a fellebbezését fenntartotta elsősorban eltérő jogi minősítés megállapítására és enyhítésre, másodsorban enyhítésre irányulóan.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegeléssel állapította meg, azonban az így megállapított tényállás részben megalapozatlan, részben a bűnösség megállapítása, illetve a cselekmény Btk. szerinti minősítése tekintetében, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem, vagy csak részben tett eleget.

A II. tényállás tekintetében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tényként rögzítette, hogy az I.r. vádlott egy 6,5 cm-nél hosszabb pengehosszúságú kés használt az elkövetéskor (ítélet 8. oldal 2. bekezdés). Az elsőfokú bíróság logikus és okszerű magyarázatát adta annak, hogy ez a kés miért nem lehetett az eljárás során lefoglalt 2 kés valamelyike, ugyanakkor részben adós maradt annak az indokolásával, hogy miért bizonyosan hosszabb pengehosszúságú kés volt az elkövetés eszköze, mint 6,5 cm, részben e körben téves ténybeli következtetést vont le. Helyesen rögzítette, hogy az elkövetési eszköz pontos méretét a tanúvallomások és egyéb bizonyítékok alapján nem lehetett megállapítani (ítélet 30. oldal 5. bekezdés).

Álláspontja szerint az elkövetés eszközének a pengehosszúságára nem lehet egzakt megállapítást tenni, az elsőfokú bíróság következtetése feltételezésen alapul.

A terheltnak határozott szándéka volt, hogy egy szúrást bevisz a sértett testére, szinte mindegy, hogy melyik testtájékra, ebben a tekintetében eltökélt volt, azonban az egy sikeres szúrást követően, bár a lehetősége megvolt rá, semmilyen támadó magatartást nem tanúsított, hanem elhagyta a helyszínt.

Érvelése szerint az első támadó jellegű mozdulat esetében - ami a sértett elhárító magatartása okán nem megállapítható, hogy a sértett mely testrészét találta volna el - a vádlott észlelte, hogy semmilyen sérülést nem okozott, így a testi sértés okozására irányuló szándéka továbbra is fennállt és üldözőbe vette a sértettet, majd a második támadó jellegű magatartás esetében szintén nem érte el a célját, hiszen csak karcolást ejtett a sértetten, aki ekkor szembe is fordult vele. A harmadik támadó jellegű magatartás elérte a célt és bevitte a szúrást a sértett testére, ezt követően azonban a vádlott semmilyen további magatartást nem tanúsított, bár, ha valóban ölési szándéka lett volna, az akkor már harcképtelen és földön fekvő sértettet egyetlen szúrással vagy irányzott vágással, akár a nyakára, megölhette volna.

Álláspontja szerint itt annak van jelentősége, hogy bár maga a támadás többszöri, melyből kettő sikertelen, egy sikeres, maga a jelenetsor az első és a harmadik erő kifejtés között pillanatok alatt játszódott le, tehát egyáltalán nem elhúzódó jellegű és az erő kifejtések rövideisége miatt a támadás folyamatosnak sem tekinthető. A sértett ellen irányuló három támadás esetében a cselekmény sokkal inkább kapkodva, vaktában végrehajottnak tűnik, mint tervszerűen, tudatosan, egy létfontosságú emberi szerv elleni támadásnak.

Megismételte korábbi álláspontját a késfogás váltása tekintetében, mely álláspontja szerint az adrenalin okozta stressznek, kapkodásnak tudható be, szemben az ítéletben megállapítottakkal.

Álláspontja szerint ahhoz, hogy a hasba szúrással életveszélyes állapot alakuljon ki, kis erő nem elegendő, hanem legalább közepes erőre van szükség és mivel a lapockasérülés vonatkozásában kis, míg a hasi sérülés vonatkozásában a közepes erő megállapítására került sor, így a vádlott a minimális erőt fejtette csak ki, ami az orvosszakértő által megállapított sérülésekhez vezetett. A 3/2013. Büntető jogegységi határozat rendelkezésére figyelemmel, a tárgyi tényezők gondos

vizsgálata alapján a vádlott elkövetéskori tudattartamára nem vonható le más következtetés, minthogy a vádlott szándéka halál okozására nem, de testi sértés okozására - eshetőlegesen életveszély okozására is - kétségtelenül kiterjedt.

Véleménye szerint az alanyi körülmények tekintetében önmagában a terhelt személyiségjegyei, a hirtelen kialakult szándék, illetve a motívum kétséget kizáróan fel nem tárt volta összességében azt eredményezi, hogy nincs megfelelő alap az ölési szándékra vonható következtetéshez. Így az alanyi és tárgyi tényezők feltárása és vizsgálata, valamint az elkövetés konkrét körülményének vizsgálata alapján az elkövetéskori tudattartalom az ölési szándékra nem terjedt ki, még eshetőlegesen sem. A szándék testi sértésre irányult, eshetőlegesen, életveszélyes eredménnyel.

A III. tényállás esetében eltérő jogi minősítésre hivatkozott, sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság a szándékosság hiányát taglaló védői érvelését nem fogadta el. Hivatkozott arra, hogy a bilincseléskor a vádlottak magukat is veszélynek tették ki, akik egyébként nem képzett villamosmérnökök.

Véleménye szerint a rendbontás és a vád tárgyává tett cselekmény között nem bizonyítható az okozati összefüggés.

Az elsőbírói okfejtés, mely a szándékosság tekintetében a védői érveket elvetette, minden elemében megcáfолható, így a szándékosság a terhelték részéről még eshetőlegesen formában sem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntésekkel összefüggésben arra a következtetésre jutott, hogy természetesen az objektív fizikai feltételei megvoltak az áramütésnek, illetve az esetleges áramütés esetén a súlyos következményeknek, de jelen ügyben elképzelhetetlen, hogy a zárkaajtó nyitásakor esetlegesen elmaradó kismegszakító leoldás esetén, a zárkába belépő őr ne észlelte volna a veszélyhelyzetet, így semmi realitása nem volt annak, hogy olyan magatartást tanúsítson, ami áramütésnek tette volna ki. A megrongált kapcsoló szemmagasságban volt, és mintegy 10-15 cm vezeték állt ki merőlegesen a falból, így a rongálás azonnal és jól látható volt. Egyébként a bv. őröknek amúgyis nyilvánvalóan óvatosabban kellett, hogy eljárjanak a megszakottnál, hiszen rendbontás miatt nyitották ki a zárkát.

Érvelése szerint nem az eszköz alkalmatlan, hanem a kúriai joggyakorlat által megkövetelt realitás hiányzik.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a részbeni megalapozatlansági okokat küszöbölje ki, a meglévő ügyiratok és helyes ténybeli következtetések alapján eltérő tényállást állapítson meg a II. tényállás tekintetében, az elsőfokú határozatot a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a II. és III. tényállás tekintetében a cselekményt minősítse 1 rb. testi sértés büntettének [Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés 1. fordulat] és a kiszabott szabadságvesztés büntetést jelentősen enyhítse (elsődleges indítvány).

Ezen túlmenően azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket, eltúlzott jelentőséget tulajdonított az I.r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek. Nem vette kellő súllyal figyelembe mint enyhítő körülményt az eshetőlegesen szándékot és a III. tényállás esetében a kísérlet igen távoli voltát, valamint azt, hogy a legsúlyosabb eredménnyel járó cselekményt az I.r. vádlott fiatalkorúként követte el, míg a többi cselekményt fiatal felnőttként.

Ezen okból indítványozta, hogy az ítéletábla az elsőfokú határozatot a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg és a kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítse (másodlagos indítvány).

II.r. vádlott védője 2019. november 5. napján kelt fellebbezés indokolásában a bejelentett fellebbezésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a lefolytatott szakértői bizonyítás alapján beigazolódott, hogy az ítéleti tényállás szerinti cselekmény nem történhetett meg, hiszen ahogy szakértő végző észrevételeiben levezette az összes lehetséges esetet, egyik variáció során sem állt fenn az áramütés életet veszélyeztető lehetősége. Hivatkozott arra a szakértői megállapításra, hogy még akkor sem érte volna életveszélyes áramütés a bv. személyzet tagját, hogy ha kézzel nyitja ki az ajtót, tekintettel a kismegszakító működésére és a padló jó szigetelésére. A szakértő három esetet jelölt meg, amikor történhetett volna áramütés, de ezeket ésszerűtlennek és valószínűtlennek minősítette.

Álláspontja szerint nem volt már olyan sötét a zárkában, hogy az örök a kilógó, feltűnő vezeték ne vették volna észre.

Kiemelte II.r. vádlott cselekvőségét, hogy az iratokból kitűnően a magatartásokat nem ő fejtette ki.

Vitatta, hogy a vádlottak azért „csintalankodtak”, hogy velük szemben intézkedésre kerüljön sor.

Mindezekre tekintettel kérte védelem vonatkozásában a Btk. 10.§ (4) bekezdés a) pontjának alkalmazását, miszerint nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése.

Kérte a Fővárosi Törvényszék ítéletének megváltoztatását a Be. 604.§ (1) bekezdés b) pontja alapján, és arra az esetre, ha az indítványának az ítélet tábla nem adna helyt és megállapítaná védelem büntetőjogi felelősségét az ítéleti tényállás szerint, úgy kérte a kiszabott büntetés enyhítését.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a vádlottak terhére súlyosításért bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, az írásbeli átirattal egyezően szólalt fel.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen fellebbezését továbbra is fenntartotta, lényegében az írásbeli fellebbezés indokolásával egyezően adatai elő érvelését és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság küszöbölje ki a részbeni megalapozatlansági okokat a II. tényállás tekintetében, az elsőfokú ítéletet a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a II. és a III. tényállás tekintetében a cselekményt minősítse 1 rb. testi sértésnek (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés 1. fordulat) és a kiszabott szabadságvesztés büntetést jelentősen enyhítse.

Másodlagosan indítványozta, hogy az ítélet tábla enyhítse az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrányt.

I.r. vádlott a nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz és arra hivatkozott, hogy feltáró jellegű vallomást tett, fiatal volt, 15 évesen került büntetés-végrehajtási intézetbe és hosszú idő telt el a családja nélkül. Kérte felmentését arra való hivatkozással, hogy nem követett el az öcsével (II.r. vádlott) bűncselekményt, nem is gondoltak arra, hogy megtörténhet ilyen, hogy hozzáér a kábel az ajtóhoz.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezés indokolását változatlanul fenntartotta.

Vitatta, hogy az bv. ör a zárkába belépése során ne észlelte volna a kilógó vezetékeket, illetve életszerűtlennek találta, hogy az áramfeszültség okozta hanghatást, durranást követően ne óvatosan lépett volna be a bv. ör a zárkába, illetve azzal érvelt, hogy a bv. örök vallomásából tudható, hogy a vezetékek megbontása nem újkeletű, cigaretta meggyújtása érdekében a kapcsolókat megbontják, ebből kifolyólag fegyelmi eljárásokat is foganatosítanak a fogvatartottakkal szemben. A belépő bv. ör valószínűleg találkozott már hasonló, a zárkában megbontott vezetékekkel.

Álláspontja szerint amennyiben az elsőfokú bíróság által hivatkozottak szerint a vádlottak ki kívánták volna provokálni az intézkedést, abban az esetben alkalmazhattak volna hatásosabb módszert is, mint a tűzgyújtás vagy a falfirka, pl. rosszullette történő hivatkozást.

A büntetés kiszabás szempontjából jelentős körülmények tekintetében arra hivatkozott, hogy a II.r. vádlott esetében a személyi körülményeiben javulás mutatkozik, igyekszik visszakerülni a társadalomba, a társadalmi normáknak megfelelő életet szeretne élni, ebből a célból jogosítvány megszerzésébe kezdett és munkát is keresett.

A folyamatban lévő eljárások tekintetében arra utalt, hogy azok kisebb tárgyi súlyú cselekmények.

II.r. vádlott a nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy „fejükben sem volt, hogy az örökkel szemben támadást intézzenek”.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanágát hangsúlyozta a III. tényállás tekintetében, szerinte az emberölés büntettének kísérletét már a nyomozás során ki kellett volna zárni. Fenntartotta a vallomásait.

II.r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy már 2 éve itt vannak, pedig csak egy villanykörtét akartak kicserélni.

A vádlotti és védői felmentésre irányuló fellebbezések, valamint az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezéseket a másodfokú bíróság alaptalannak, a védők enyhítésre irányuló fellebbezését alaposnak találta.

Mindenekelőtt az ítélet tábla kiemeli, hogy sajátos perjogi helyzet alakult ki azáltal, hogy az elsőfokú eljárás során új eljárási törvény (2017. évi XC. törvény a továbbiakban Be.) lépett hatályba, melynek 868.§ (1) bekezdése szerint a törvény rendelkezéseit - a 868-876.§-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 599.§-a szerinti nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

A Be. 870.§ (1) bekezdése szerint a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően a korábbi jogszabály (1998. évi XIX. törvény a továbbiakban korábbi Be.) szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

Ezen szabályra figyelemmel a másodfokú bíróságnak a korábbi Be. alapulvételével kellett az elsőfokú eljárás törvényességét megítélnie az új Be. 2018. július 1-jei hatályba lépését megelőző eljárási szakban, míg az azt követő elsőfokú eljárásra és a saját eljárására az új Be. rendelkezései voltak irányadóak.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárása során az eljárásjogi szabályokat megtartotta. A Be. 607§ (1) és a Be. 608.§ (1) bekezdésében felsorolt - az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető - eljárási szabálysértést az ítélet tábla nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, de a tényállás a Be. 592.§ (2) bekezdés a) pontja alapján részben hiányos, c) pontja alapján részben ellentétes a bíróság által lefolytatott

bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve a d) pont alapján az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre részben helytelenül következtetett.

Ez a részbeni megalapozatlanság a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt, így az ítéletábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint kiegészíti, illetve helyesbíti:

Az ítélet tényállásának személyi része tekintetében:

- Az ítélet 4. oldalát az alábbi 4. bekezdéssel egészíti ki:
I.r. vádlott nem szenved tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékoságban, szellemi leépülésben és nem volt kóros elmeállapotú a terhére rótt II. és III. cselekmény elkövetésének időszakában sem. Nevezett személyiségjellemzői megfelelnek a diszszociális (antiszociális) személyiségzavar tüneteinek, azonban személyiségzavara meg sem közelíti a kóros elmeállapot szintjét, az a terhére rótt cselekmények vonatkozásában korlátozó vagy kizáró tényezőként nem értékelhető, nevezett társadalomra veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes és nem volt abban korlátozva a II. és III. bűncselekmények időpontjában sem.
A másodfokú bíróság az ítélet 8. oldalának 2. bekezdés utolsó három sorát -I.r. vádlott elmeállapotára vonatkozóan - és az ítélet 11. oldalának 5. bekezdésének első mondatát mellőzi.
(Az I.r. vádlott elmeállapotának vizsgálatára a II. és III. tényállási pontok vonatkozásában került sor - I.r. vádlott elmeorvos-szakértői vélemény, Fk.1614/2017. számú büntetőügy nyomozati irat 1075-1095. oldal, Fk.775/2017. számú bírósági irat nyomozati iratának 315-325. oldal).
- Az 5. oldal 1. bekezdésében a bíróság által kiszabott 3 év 6 hónap szabadságvesztés végrehajtási fokozata helyesen fiatakorúak börtöne (I.r. vádlott erkölcsi bizonyítványa).
- Az 5. oldal 5. bekezdését követően rögzíti, hogy a Pécsi Törvényszék 7.F.182/2019. számú határozatával 2019. november 14. napján a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárta.
- Az 5. oldal 6. bekezdése helyébe az alábbi bekezdést szerepelteti a II.r. vádlott vonatkozásában:
A Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság 2019. szeptember 4. napján kelt, 6.B.XV.336/2019/18 számú - nem jogerős - ítéletével garázdaság vétsége miatt, mint visszaesőt 45 nap elzárásra ítélte.
Elkövetési idő: 2019. február 12.

A Szigetszentmiklósi Járásbíróság 2019. július 11. napján kelt, 4.Fk.51/2019/10. számú - nem jogerős - ítéletével kábítószer birtoklásának vétsége miatt 6 hónap, 2 évi próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre ítélte.
Elkövetési idő: 2017. december 17.
(Érintett ítéletkiadmányok)
- Az ítélet 5. oldalát az alábbi 7. bekezdéssel egészíti ki:
II.r. vádlott jelenleg nem szenved tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékoságban, szellemi leépülésben, személyiségzavara meg sem közelíti a kóros

elmeállapotot. A II.r. vádlott bűncselekmény elkövetésének idején sem szenvedett kóros elmeállapotban, cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes és nem volt abban korlátozva a bűncselekmény elkövetésének időpontjában sem.

A másodfokú bíróság az ítélet 11. oldalának 5. bekezdés 2. mondatát - II.r. vádlott elmeállapotára vonatkozó részt - mellőzi (Fk.1614/2017. számú bírósági ügy nyomozati iratanyaga, II.r. vádlott elmeorvos-szakértői véleménye 345-369. oldal).

A vádlottak elmeállapotára vonatkozó megállapítások az ítélet tényállásának személyi részére tartoznak, azoknak a történeti tényállásban szerepeltetése kizárólag abban az esetben lehetne indokolt, ha annak kihatása van közvetlenül a történeti tényekre. Jelen esetben ilyen körülmény nem volt megállapítható, ezért a másodfokú bíróság a tényállás személyi részében szerepeltette, összefoglalva az I.r. vádlott és a II.r. vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat.

A történeti tényállás tekintetében:

- A 6. oldal 3. bekezdéséből, a 6. oldal utolsó bekezdéséből és a 7. oldal 10. bekezdéséből a magánindítvány joghatályosságára való utalást mellőzi.
(A magánindítvány joghatályosságának kérdése nem tényállási elem, hanem az az ítélet jogi indokolására tartozik.)
- A 8. oldal 2. bekezdés 4. sorában a „6,15 cm-nél nagyobb pengehosszúságú” szövegrészt mellőzi.
(Ahogy arra a fellebbezés indoklásában az I.r. vádlott védője helyesen rámutatott, az elsőfokú bíróság az ítélet 30. oldal 5. bekezdésében indokát adta annak, hogy miért nem lehet pontosan meghatározni az elkövetés eszközéül szolgáló kés méretét, ennek ellenére a tényállásban ezen méret rögzítésre került. A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a kés mérete pontosan nem meghatározható, ezért az ítélet történeti tényállásából az arra vonatkozó megállapítást mellőzte.)
- A 8. oldal 2. bekezdése 28-30. sorában szereplő mondat helyesen: „a hasat ért sérülés közelében életfontosságú, illetve jelentős hasi érkepletek - hasi artéria - helyezkednek el, amely szervek sérülése közvetlen életveszélyes állapotot és a sértett halálát eredményezhette volna”.
(szakértői igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozat, 45. sorsz. tárgyalási jkv. 10. oldal 8-10. bekezdés).
Kiegészíti továbbá ezt a mondatot a másodfokú bíróság azzal, hogy „súlyosabb sérülés elmaradása a kellő időben alkalmazott gyors orvosi segítségnek köszönhető, amennyiben a szúrt-metszett hasi sérülést egyáltalán nem látják el, abban az esetben hasúri fertőzés, majd általános véráramfertőzés kialakulásával és végül a sértett halálával kellett volna számolni”.
(szakértői igazságügyi orvosszakértő szakértői véleménye, Fk.775/2017. számú irat nyomozati anyagának 313-315. oldal és szakértői tárgyaláson tett nyilatkozata, 45. sorszámú tárgyalási jkv. 9. oldal 1. bekezdés).

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, az a vádlottak tagadásával szembenálló részében is az a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelésen alapul, ily módon a Be. 593.§ (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

A bizonyítékok értékelése kapcsán az elsőfokú bíróság által felhívottak megfelelnek a rendelkezésre álló vallomások és az iratok tartalmának. Iratellenességet nem észlelt a másodfokú bíróság.

Korrekcióra szorul azonban az ítélet 31. oldal 1. bekezdésének első sora, ahol tévesen a „tárgyalás” szó került feltüntetésre a „tényállás” szó helyett, a szövegkörnyezetből egyértelműen megállapítható, hogy a bíróság itt arra hivatkozott, hogy nem az I.r. vádlott vallomására alapította a „tényállást” és nem a „tárgyalást”. Ezt a másodfokú bíróság korrigálta.

A másodfokú bíróság az I. tényállási ponttal összefüggő indokolásban észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete 16. oldalának utolsó négy bekezdésében bizonyítékként értékelte tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 bv. örök jelentéseit az I/3. tényállási pont vonatkozásában.

A felsorolt bv. örök közül a bírósági eljárásban kizárólag tanú4 tanúkénti meghallgatására került sor, azonban ezen tényállási pontot a kihallgatása nem érintette, így e körben nyilatkozatot nem tett.

A B.155/2018. számú büntetőügy nyomozati iratának 273, 275, 277, 279. oldalán elfekvő jelentésekből megállapítható, hogy a bv. örök saját maguk rögzítették az általuk tapasztaltakat. A jelentéseken tanúzási figyelmeztetés megtételére vonatkozó feljegyzés nincs, sem az esetlegesen a jelentést készítő arra adott válasza. Egységes a bírói gyakorlat atekintetben, - mind a korábbi Be., mind a hatályos Be. vonatkozásában -, hogy a tanúzási figyelmeztetés nélküli jelentések esetében azok bizonyítékként történő felhasználására nincs lehetőség.

Ezért a másodfokú bíróság az ítélet 16. oldalának utolsó négy bekezdésében hivatkozott jelentéseket mellőzi a bizonyítékok közül. Megállapítható azonban, hogy az I/3. tényállási pont vonatkozásában rendelkezésre álló bizonyítékok ezen bv. őri jelentések nélkül is lehetővé teszik az I.r. vádlott védekezésével szemben a tényállásban rögzítettek aggálymentes megállapítását, így a bizonyítékok köréből történő jelentés mellőzésnek a mérlegelés eredményére nincs kihatása.

A II. tényállási pontra vonatkozó bizonyíték értékelő részéből az ítéletnek, a 25. oldal 1. bekezdéséből, a vádlotti cselekvés mozgatórugói tekintetében azt a körülményt, hogy az I.r. vádlott bizonyítani akart és ahogy a bv. intézeti rangsorban, úgy éjszakai életben is pozicionálni kívánta magát, a másodfokú bíróság mellőzi. Ez olyan feltételezés, melyet konkrét tények nem támasztanak alá, a rendelkezésre álló bizonyítékok ezen elsőfokú bíróság által rögzített megállapítást kétséget kizáróan nem alapozzák meg.

Nem zárható ki annak a lehetősége, hogy az I.r. vádlottat a II. tényállási pontban rögzített cselekmény elkövetésekor más ok is vezérelhette.

Nem osztja a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletének 26. oldal 2. bekezdésében rögzített azon megállapítását, hogy azon körülmény, hogy tanú6 a 2017. március 22.-i vallomásában a lehallgatása elé tárását követően úgy nyilatkozott, hogy a saját biztonsága érdekében úgy érezte, hogy neki nem kell megneveznie a résztvevőket, lényegében annak beismerését jelenti, hogy tisztában volt azzal, hogy ki követte el a bűncselekményt, csak nem kívánta azt megnevezni. Önmagában a tanú ezen nyilatkozatából ilyen következtetés levonására nincs mód, ezzel szemben a kamerafelvételeken észlelhető jelenlétére figyelemmel, már ezen megállapítás megtehető.

Az ítélet 26. oldalának 4-től utolsó bekezdéséig hivatkozott lehallgatási anyagok tekintetében a másodfokú bíróság megállapította, hogy az Fk.775/2017. számú büntetőügy nyomozati anyagának

713-715. oldalig elfekvő, a Budai Központi Kerületi Bíróság 36.BBN.057/2/2016. TÜK. számú végzéséből megállapítható, hogy a bíróság a tanú6 vonatkozásában korábbi határozattal, más ügyben engedélyezett titkos információgyűjtés keretében keletkezett telefonbeszélgetések hanganyagának, a bizonyítékként történő felhasználhatóságát megállapította és lehetővé tette annak jelen eljárásban való bizonyítékként történő felhasználását.

A végzésben rögzített adatokból megállapítható, hogy bár a titkos információgyűjtés elrendelésére más bűncselekmény miatt került sor, azonban a lehallgatás elrendelése és foganatosítása során hatályos korábbi Be. 206/A.§ (2) bekezdésében foglalt feltételek fennálltak, így a Budai Központi Kerületi Bíróság jogszerűen járt el, amikor a titkos információgyűjtés eredménye vonatkozásában megállapította, hogy az bizonyítékként történő felhasználásra alkalmas és lehetővé tette annak bizonyítékként történő felhasználását.

Az I.r. vádlott védőjének érvelése, hogy a II. tényállási pont vonatkozásában az I.r. vádlott 3 szűrése arra volt visszavezethető, hogy egy alkalommal akarta megszűrni csak a sértettet, a másodfokú bíróság megítélése szerint téves.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen levezette, a sértett1 irányába történő 3 szűrés nem arra utal - ahogy arra az I.r. vádlott védője hivatkozik -, hogy az első szűrés eredménytelensége és a második szűrés kisebb volta miatt került sor a harmadik, hasat érő szűrésre, majd ezt követően a vádlott távozására, hanem ez egyértelműen arra enged következtetni, hogy az I.r. vádlott kitarató szándékkal próbált sérülést okozni az előle menekülő sértettnek.

A helyszínről történő távozása tekintetében pedig az ítéletábra rámutat, hogy abból nem arra lehet következtetést levonni, hogy már nem akart további sérülést okozni a sértettnek, hanem arra, hogy az I.r. vádlott tisztában volt tette súlyával és ezért menekült el a sértett földre kerülését követően a helyszínről. Attól már nem kellett tartania ugyanis, hogy a sértett esetlegesen megtorolja az őt ért támadást és a közelben tartózkodók részéről sem számíthatott támadásra. Gyors távozásának indoka a cselekményért való felelősségre vonás elkerülése volt.

Az I.r. vádlott védőjének azon érvelésével összefüggésben, mely szerint az I.r. vádlott a sérülés keletkezéséhez szükséges minimális erőt fejtette ki és ebből a testi sértés okozására irányuló szándékra lehet következtetni, a másodfokú bíróság rámutat, hogy a szakértő által megállapított és a bíróság által tényállás részévé tett kis- és közepes erőbehatású szűrés nem jelenti feltétlenül, hogy a vádlott által kifejtett erőhatás is ilyen mértékű volt, különös figyelemmel a kamera felvételeken nyomon követhető azon körülményre, hogy a lapockát ért szűrés esetében a sértett menekült az I.r. vádlott elől és a hasat ért szűrés esetében is mozgásban volt. Gyakorlatilag abban az esetben lehetne a kis- és közepes erőbehatás esetében az ilyen erőbehatás kifejtésnél nagyobb erőbehatás indítását kizárni, amennyiben a sértett statikusan rögzült állapotban lett volna a támadás alkalmával, azonban jelen esetben nem ez történt.

Az I.r. vádlott védőjének téves volt az az érvelése is, hogy az alanyi körülmények tekintetében önmagában a terhelt személyiségjegyei, a hirtelen kialakult szándék, illetve a motívum kétséget kizáróan fel nem tárt volna összességében azt eredményezné, hogy nincs megfelelő alap az ölési szándékra vonható következtetéshez és az I.r. vádlottnak az emberölésre még az eshetőleges szándéka sem terjed ki.

Az elsőfokú bíróság hibátlan logikával levezette az ítélet 31. oldal 2. bekezdésétől 34. oldal 4. bekezdéséig, hogy miért állapítható meg az I.r. vádlott II. tényállási pontban rögzített cselekménye vonatkozásában az ölési szándék, az ott kifejtettekkel a másodfokú bíróság is teljes mértékben egyetértett.

Az I.r. vádlott védője által hivatkozott „hirtelen kialakult szándék”-ot egyértelműen cáfolja a kamerafelvétel által rögzített azon körülmény, hogy a vádlott még várakozik is arra, hogy megtámadhassa sértett1-et. Ezt együtt értékelve azzal a ténnyel, hogy sértett1-nek tanú6-tal történő beszélgetése végén, az I.r. vádlott azonnal a nála lévő késsel támadást intézett sértett1 felé, egyértelműen arra ad következtetési lehetőséget, hogy az I.r. vádlott a várakozás során már felkészült a későbbi tetteire.

Az elsőfokú bíróság ítélete 33. oldala 3. bekezdésének azon megállapítása, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetése utáni magatartásából különösebb következtetés ugyancsak nem volt levonható, figyelemmel arra, hogy a sértett megszurása után elfutott a helyszínről, a fentiekben kifejtettekre tekintettel szintén téves. A helyszínről történő futva menekülése egyértelműen arra utal, a sértett „harcképtelenné” válására figyelemmel, hogy a cselekménye következményei elől menekült.

Összességében a II. tényállási pont vonatkozásában megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében, rendkívül alaposan összevetette, logikus, az ügyiratok tartalmának teljes mértékben megfelelő indokát adta, hogy szemben az I.r. vádlott védekezésével, miért a sértett - egyébként a kamerafelvétel által is alátámasztott - vallomására alapította a tényállást.

A III. tényállási pont vonatkozásában az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelése tekintetében kifejtetteket osztotta az ítélet tábla.

A védők fellebbezéseik indokolásában azt sérelmezték, hogy szemben az I.r. és a II.r. vádlott vallomásaival, a tanúk vallomásai, a kamerafelvételen rögzítettek, illetve a szakértői vélemények tartalma alapján került sor a tényállás megállapítására.

Az I.r. vádlott védőjének érvelése, hogy a zárkába belépő őrnök a szemmagasságban, mintegy 10-15 cm-re kiálló vezetékkel mindenképpen észlelnie kellett volna, illetve a II.r. vádlott védőjének hivatkozása, hogy a folyosón tapasztalható fényviszonyok mellett mindenképpen észlelniük kellett volna a zárkába lépve a vezetékkel, a másodfokú bíróság álláspontja szerint is téves.

Ahogy annak az elsőfokú bíróság helyesen indokát adta, a zárkába belépő bv. örök esetében fennállt annak a reális lehetősége, hogy a zárkába belépve a konnektor helyéről kihúzott fázisvezetékhez és azzal egyidejűleg valamilyen fémtárgyhoz érve, őket áramütés érje.

Az a hivatkozás, hogy a rendkívüli zárkanyitásra figyelemmel egyébként is fokozott figyelemmel kellett belépniük a zárkába, valós ugyan, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint ez nem eredményezi azt, hogy a kiálló vezetékkel jobban észlelhetették volna, különös figyelemmel arra, hogy a bv. szabályainak be nem tartása miatt került sor a zárka soron kívüli nyitására és ennek során a belépő bv. öröknek elsősorban a zárkában lévő fogvatartottakra kellett koncentrálnia.

Ilyen körülmények mellett a másodfokú bíróság megítélése szerint egyáltalán nem következik, hogy mindenképpen észlelniük kellett volna a falból kihúzott vezetékeket.

Az I.r. és a II.r. vádlott védője azon hivatkozása, hogy a vádlottak rendbontó cselekménye és a vád tárgyává tett cselekmény között nincs okozati összefüggés, szintén megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság által rendkívül részletesen levezetettekben megállapítható, hogy a vádlottak a bv. intézet rendjét sértő magatartásukat, tudva, hogy a kamerán az észlelhető, akkor fejtették ki, amikor a vezetékek a falból már kihúzásra kerültek, ezáltal gyakorlatilag egyértelműen számolniuk kellett azzal, hogy a bv. intézet dolgozói részéről zárkanyitásra fog sor kerülni.

A II.r. vádlott védőjének érvelése, mely szerint hatásosabban is felhívhatták volna a bv. örök figyelmét magukra, illetve kiprovokálhatták volna a zárkanyitást, pl. rosszullét imitálásával, azért nem megalapozott, mivel a tényekből megállapíthatóan a védelem által kevésbé hatékonynak tartott módszer alkalmazása is elegendő volt a zárkanyitás elrendeléséhez.

A II.r. vádlott védőjének érvelése kapcsán, hogy a zárlat hanghatása után léptek a bv. örök a zárkába, rámutat a másodfokú bíróság, hogy azzal a körülménnyel, hogy a zárkaajtó zárjának festékekkel nem fedett részével fog kapcsolatba kerülni a fázisvezeték és kerül sor emiatt zárlatra, alappal a vádlottak nem számoltak, amit egyértelműen alátámaszt az a körülmény, hogy még őket is meglepte annak megtörténte.

A II.r. vádlott védőjének hivatkozása, miszerint a bv. örök már korábban is találkoztak kihúzott vezetékekkel téves és iratellenes.

Az eljárás keretében meghallgatott bv. örök vallomásában ugyanis egyöntetű volt, hogy valóban a konnektor lehúzásával, illetve a konnektor leszerelésével többször találkoznak, mivel a vádlottak vízmelegítésre, forralásra, illetve cigarettagyújtásra használják a konnektor belső szerkezetét, azonban abban is következtetések voltak, hogy a vezeték kihúzására nem került sor. Ezen tevékenységekhez ugyanis arra nincs szükség.

A védők és a vádlottak által előadottak az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, azonban a Fővárosi Törvényszék ítéletében logikus indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlottak védekezését és azzal szemben milyen bizonyítékokra figyelemmel állapította meg a tényállását.

A tudattartalom tekintetében az elsőfokú ítélet 47-48. oldalán rögzített indokolással a másodfokú bíróság is egyetért, az a körülmény, hogy magukat a vádlottakat is meglepte a zárlat, egyértelműen arra utal, hogy az ő szándékuk nem a zárlat előidézése és ezáltal a kismegszakító lekapcsolására irányult, hanem arra, hogy a szabadon hagyott elektromos vezetékkel sérülést okozzanak a zárkába belépő bv. örök.

Az I.r. vádlott védőjének azon hivatkozása, hogy a vádlottak nem villamosmérnökök, helytálló, azonban még a laikusok számára is ismert tény, hogy az elektromos vezeték megérintése veszélyes, az emberi testi épséget, sőt több esetben az életet is veszélyeztetheti.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által hivatkozottak megalapozottak, az indokolása helytálló.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és kisebb pontosítással törvényes a cselekmények minősítése is.

A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság ítélet indokolásában, a II. és III. tényállási pont vonatkozásában, az emberölési szándék tekintetében kifejtetteket.

Figyelemmel az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott kúriai határozat tartalmára is megállapítható, hogy a III. tényállási pontban a vádlottak azáltal, hogy a fázisvezeték a falból kihúzva lehetővé tették, hogy a zárkába belépő bv. ör a fázisvezetékhez és azzal egyidejűleg fémtárgyhoz érve akár halálos áramütést szenvedjen el, megvalósították az emberölés büntette kísérletének, eshetőleges szándékkal történő elkövetését.

Az a körülmény, hogy egyéb tényezők, így a fázisvezetéknek az ajtó festékekkel nem fedett zárrészeivel történő összeérése miatt keletkezett zárlat hatására ténylegesen nem következett be az

áram alatt lévő fázisvezetéknek a bv. örökkel történő közvetlen kapcsolata, nem a vádlottak akaratán és tevékenységén múlt.

Ezért a II.r. vádlott védőjének az önkéntes elállásra történő hivatkozása sem foghatott helyt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a III. tényállási pontban szereplő cselekménynél a vádlottak által kifejtett magatartás hatására olyan helyzet alakult ki, amely objektíve alkalmas volt a halálos eredmény előidézésére, reálisan számolni lehetett annak bekövetkezésével.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az I.r. vádlott védőjének azon hivatkozással, hogy a kúriai joggyakorlat által megkövetelt realitás hiányzik.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott védőjének hivatkozása, hogy szakértől az áramütés bekövetkezésének lehetőségét ésszerűtlennek és valószínűtlennek minősítette, téves. A szakértők ugyanis egyetértettek abban, hogy a falból szabadon kiálló fázisvezetékhez és egy földpotenciával bíró fémtárgyhoz együttesen érve, az azt megérintő személyt akár halálos áramütés is érheti.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott az I/1. tényállási pontban rögzített cselekményét sértett² sérelmére társával együtt követte el, így ebben a körben vonatkozásában a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesi elkövetés megállapítható.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a tényállás I/1., I/2. és I/4. pontját érintő magánindítványok joghatályosnak minősülnek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás szempontjait hiányosan, részben pedig tévesen jelölte meg, bár a figyelembe vett körülmények megfelelnek az 56/2007. Bk. véleményben írtaknak.

A Kollégiumi véleményben írtakra tekintettel a súlyosító és enyhítő körülmények köre és súly szerinti értékelése módosításra szorul.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mivel I.r. vádlott az általa megvalósított cselekményeket részben fiataalkorúként, részben felnőttkorúként követte el, így vele szemben a felnőttkorúakra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni és enyhítő körülmény, hogy a cselekmények egy részét fiataalkorúként követte el.

Nem értékelte azonban enyhítő körülményként, hogy a III. tényállási pontban foglalt cselekményt fiatal felnőttként követte el.

Az elsőfokú bíróság ítélete 54. oldalának utolsó bekezdésében I.r. vádlott esetében tévesen értékelte enyhítő körülményként büntetlen előéletét, a bűncselekmények közül egyet fiatal felnőttként, a többi fiataalkorúként elkövető I.r. vádlott esetében a büntetlen előélet elvárás, az enyhítő körülményként nem értékelhető.

II.r. vádlott esetében az ítélet 56. oldalának 3. bekezdésében, szintén tévesen került enyhítő körülményként értékelésre a büntetlen előélet. Az a fiataalkorú vádlott esetében - az I.r. vádlotthoz hasonlóan - elvárás, enyhítő körülményként nem értékelhető.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítélete 56. oldalának 4. bekezdésében tévesen jelölte meg a vádlottat, aki vonatkozásában a súlyosító körülmények felsorolásra kerültek. Ezen 4. bekezdésben felsorolt súlyosító körülmények a II.r. vádlottra vonatkoznak helyesen.

Az elsőfokú bíróság a II. tényállási pont esetében, I.r. vádlott vonatkozásában megállapította az eshetőleges szándékot, melyet részletesen indokolt is (ítélet 34. oldal 3. bekezdés). A III. tényállási pontban foglalt cselekmény esetében I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában egyaránt, elmulasztotta az eshetőleges szándékkal történő elkövetést enyhítő körülményként értékelni, annak ellenére, hogy az ítélet 49. oldalának 2. bekezdésében azt részletesen indokolta.

A súlyosító és enyhítő körülményeknek a vádlottak által elkövetett cselekményekkel történő összevetését követően a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. vádlott védőjének hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak és arányuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket, valamint a II.r. vádlott védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

I.r. vádlott esetében, figyelemmel arra, hogy az I. és II. tényállási pontban írt cselekményeit fiatakorúként követte el, míg a fiatal felnőttként elkövetett III. tényállási pont esetében rendkívül távoli kísérlet volt megállapítható, a másodfokú bíróság úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság által a speciális minimummal egyezően kiszabott szabadságvesztés is eltúlzottan súlyos joghátrány.

II.r. vádlott esetében a III. tényállási pontban megállapított rendkívül távoli kísérleten túl a bűnsegédi elkövetési módra figyelemmel, az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés szintén eltúlzottnak tekinthető.

Erre való tekintettel az ítéletábra a Fővárosi Törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartamát I.r. vádlott esetében a Btk. 82.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával 8 év 6 hónapra, míg II.r. vádlott esetében 1 év 10 hónapra enyhítette.

Az így megállapított tartamú szabadságvesztések állnak arányban a bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel és a bűnösségi körülményekkel.

Figyelemmel arra, hogy II.r. vádlott esetében a szabadságvesztés tartama 2 év alá csökkent, a másodfokú bíróság megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 110.§ (2) bekezdés alapján fiatakorúak fogháza.

BV Intézet 2019. augusztus 13. napján kelt átiratára figyelemmel korrekcióra szorultak I.r. vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatok, illetőleg erre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztésbe történő előzetes fogvatartás beszámítása is. Ezt a másodfokú bíróság a BV Intézet átiratában foglaltakra figyelemmel módosította.

II.r. vádlott esetében a másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség hivatkozását, mely a II.r. vádlott előzetes fogvatartásban töltött idő korrekciójára irányult és azt akként módosította, hogy ugyanazon nap vonatkozásában a letartóztatás, illetve a bűnügyi felügyelet ne szerepeljen, illetve a Btk. 92.§ (3) bekezdés a) pontja alapján a büntetés-végrehajtási fokozat változtatására figyelemmel módosította a bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezéseket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezése, a bűnjelekre és a bűnügyi költségekre vonatkozó rendelkezései egyaránt törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 20.Fk.775/2017/265. számú ítéletét a fentiek szerint megváltoztatta a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján, míg egyebekben helybenhagyta azt a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján.

Az ítélet érdemére ki nem ható korrekciót igényelt az ítélet bevezető részében a tárgyalási napok dátumának megjelölése, melyek közül a 2019. június 14. napjának feltüntetését mellőzte, tekintettel arra, hogy az halasztott és nem érdemi tárgyalás volt.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően elrendelt letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról I.r. vádlott esetében a másodfokú bíróság a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdése alapján döntött.

A másodfokú eljárásban a II.r. vádlott védője vonatkozásában, védői díjként felmerült bűnügyi költséget, a másodfokú bíróság a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján állapította meg és annak állam általi viseléséről a (2) bekezdés alapján rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a védelmi perorvoslatok nagy részben eredményre vezettek.

Budapest, 2019. december 11.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

. Feledi Tamás sk.
előadó bíró

dr. Raczky Katalin sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.Fk.775/2017/265. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Fkf.242/2019/24. számú ítéletében írt változtatással 2019. december 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. december 11.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke